

நீதி முதலாம்

37

- காந்தி ஏ. பாலை

அரசு வெளியீடு: 37

முதற் பதிப்பு: 16, ஆகஸ்ட் 1976.

விலை: ரூ. 3. 50.

NAMATHU CHELVAM—OUR HEREDIT'AMENT
(Collection of Children's Song)

Author: NAGOOR A. BAWA

Gramma Sevaga Officer

Kattankudi-1.

Publisher: ARASU Publications
231, Wolfendhal Street.
Colombo-13. (SRI LANKA)

Illustrater: HOONA & RAVI
First Edition: 16 th August 1976
Price: Rs. 3. 50.

மட்டக்களப்பு

புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை

அவர்கள் அருளிய

ஆசீயகர

தேசச் செல்வம் சிறுவர்; எங்கள்
செம்மைச் சிறுவர் மனவியல்பு
வாசப் பூப்போல் மலர்ந்தழுகு
வளங்கும் வண்ணம் பல வண்ணம்
பேசப் பேச இனித் தின்பம்
பெருக்கும்; கன்னித் தமிழ் மேல்
ஆசைக் குருகும் அணி நாகூர்
பாவா சிறுவர் இலக்கியமே.

உள்ளே.....

தாய்	...	17.
தமிழ்	...	18.
மட்டுக்களப்பு	.	20.
சமுநாடு	...	22.
களிகம்பு	...	24.
கப்பல்விற்குண்கொட்டை	...	25.
மரமுந்திரி	...	26.
தம்பி	...	28.
பால்	...	30.
எட்டுப்புரு	...	31.
நுளம்பு	...	32.
குதிரை	...	33.
சுகவாழ்வு	...	35.
நாய்க்குட்டி	...	37.
எறும்பு	...	38.
காகம்	...	39.
வண்டிக்காரன்	...	40.
பூஜைக்குட்டி	...	41.

தென்னை	...	43.
மங்கூரை	...	44.
அம்புலிமாயா	...	45.
நாடு_செழித்தி	...	46.
எழுவான்	...	50.
சூடி விளையாடு	...	51.
கோழி	...	52.
பூக்கள்	...	53.
இருங்குள்	...	54.
கற்பன் பாய்	...	55.
ஆணவம்	...	56.
நாவற்கலி	...	58.
முக்கலி	...	59.
யானை	...	60.
ஊஞ்சல்	...	61.
குடை	...	62.
பறவைக் கப்பல்	...	63.
புகைவண்டி	...	64.

சுமார்ஸ்டார்

உலகெலா மேற்று ஒது(ஏ) நற்றமிழை
நிலவுலா வர நீதே போற்றியே
பலகலா பெற்றிட பெற்றமை (ஞ)நாச்சியே
செலவிலா சிறுகவி அர்ப்பணம் என்தாயே!

மைஸூன் நாச்சி

நிறப்பு : 16. 6. 1912

இறப்பு : 18. 7. 1973

அச்சுப் பநிவு: கவிதா பப்ளிக்கேஷன்ஸ்,
27-2/2, ஜயந்தவிரசேகர மாவத்தை, கொழும்பு 10.

புதிப்புறை

‘ஈழத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பின், பலவாய் வளங்களையும், வண்ணங்களையும், வகைகளையும் நாலுருவிலே இலக்கியச் சுவைஞானங்குக் கிட்டுமாறு செய்தல் வேண்டுமென்ற சத்தியத்தின் தளத்திலே ‘அரசு வெளியீடு’ நிறுவப்பட்டது. இலக்கியத்தின் ஒரு வடிவமான கவிதைத் துறையை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டால், அதன் பல்வேறு வண்ணங்களையுங் காட்டும் வகையிலே ‘அரசு வெளியீடு’ நால்கள் எட்டு வெளிவந்துள்ளன. எட்டும் எட்டு வகைத்து என்பது உவகைக்குரியது...’ என்று ஒன்பதாவது ராகமாகக் கவிதைத் துறையிலே நான் வெளியிட்ட ‘கவியரங்கில் கந்தவனம்’ என்ற நூலின் பதிப்புரையிலே பிரஸ்தாபித்திருந்தேன். ‘நமது செல்வம்’ என்ற இப்பாலர் பாக்கோவையை பத்தாவது சுருதியாக வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சின்றேன்.

என் இலக்கியப் பணியிலே பழக்கமுடையவர்கள், சிறுவர் இலக்கியத்திலே எனக்குள்ள கட்டித்த ஈடுபாட்டினை அறி வாரிகள். ‘இளமைப் பருவத்திலே!’, ‘காந்தி போதனை’, ‘இல்லாமிய வரலாற்றுக் கதைகள்’ என்ற எனது மூன்று நால்களையும், ‘அவாந்தி கதைகள்’

என்ற நூலையும் இந்த ஈடுபாட்டின் முனைப்பாகவும் வெளி யிட்டேன். முன்னவை இரண்டின் ‘நுழை வாயில்’ என்னும் பகுதிகளிலே ‘சிறுவர் இலக்கியம்’ பற்றி நான் வரித்துள்ள கருத்துக்களைப் பசிரங்கமாக அறிக்கையிட்டேன். சிறுவர் இலக்கியத் துறையிலே, ‘அரசு வெளியீடு’ நூல்களிலே, கவிதைக் கோவை ஒன்றினை வெளியிடவில்லை என்ற மனக்குறை இந்நாலின் மூலம் ஓரளவு அகலூகின் ரது. நாகூர் ஏ. பாவா என் நீண்டகால நண்பர். குழந்தைச் சுபாவத்தூட்டன் பழகும் இயல்பினர். சிறுக்குத்-கட்டுரை-நடகம் ஆகிய நூற்றுகளிலே ஈடுபாடு காட்டிய போது இப்பும், அவரது அரங்கக் கவிதைகளே அவருக்கு எழுத துவகில் பரிசுகளையும், பாராட்டுகளையும் சம்பாதித்துத் தந்தன. (இதனை எழுதும்பொழுது, வாளைவியிலே ஒவிப்பாகிய அவரது,

வஞ்சி யழகும் வாய்த்த தமிழ்க் குறும்பும்
கொஞ்சி மசிழும் குறுஞ் சிரிப்பும்—மஞ்சத்தே
அஞ்சிலே செய்த செயல் அத்தனையும் இன்பமென்
நெஞ்சிலே நிற்கும் நிலைத்து.

என்ற வெண்பா என் நினைவிலே மிதக்கின்றது.) பிறந்த மண்மீது கவிஞர் பாவா காட்டும் பாசம் போற ருதற்குரியது. இதன் ஓர் அம்ஸமே அவர் கிழக்கிலங்கையின் பாரம்பரியக் கலைகளிலே காட்டும் ஈடுபாடு. ‘கம்படி’ என்ற விளையாட்டு அருகிடும் அவலம் தொன்றியபொழுது, ‘களி கம்பு’ என்று புதுப்பெயர் சூட்டி. அதன் புத்துயிர்க்காக அவர் குழு அமைத்து ஆற்றிய பணி சுங்கையானது. குழந்தை மனம் மணக்கப் பழகும் அவருடைய பாடல் களைச் சிறுர் பாடி மசிழுதல் வேண்டும் என்ற ஆகையே நமது செல்வம்’.

எம். ஏ. ரஹ்மான்
அரசு வெளியீடு

231, ஆதிகுப்பள்ளித் தெரு,
கொழும்பு-13.
30. 6. 76.

முன்னீடு

‘...கவிஞர்கள் மெய்ம்மையை மதித் துணர்ந்து மொழிவதில்லை. மெய்ம்மைக் கும் அவர்களுக்கும் வெகுதூரம். ஆனால் மெய்ம்மை ஒப்ப மொழிவார்கள். அவர்களால் நாட்டுக்குப் பெருந்திமை சமைகின் றஜு. அவர்களை அரசு தாயக நீக்குதல் வேண்டும்.’—யேசு சகாப்தத்திற்கு முன் னர் வாழ்ந்த பிணேட்டோ, கேள்வி வெறியன் சோக்ஷிரட்டவீன் மாணுக்கராய், தர்க்க ரீதியாகச் சிந்தித்தார் என்ற பெருமையை அவர் வசம் விடலாம். பழைமை என்ற மகத்துவத்தை—அதனை மகத்துவம் என்று யாராவது பாராட்டி வை—எற்றியும் வைக்கலாம். இக் கால் அறிவுப் பிரகாசத்திற்கு முன்னால், பிணேட்டோவின் சிந்தனைகள் பல—அவை தமது குருவிடம் தத்தெடுத்தவையாக இருந்தாலும் கூட—வெறும் பிதற்றல் களாய்ச் சோரக் கோலந் தருகின்றன. தெய்வப் புலவர் வள்ளுவனிலும், கவிச் சக்கரவரித்தி கம்பனிலும் வெறி கொண்டு போற்றும் பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளை அவர்கள், கவிதைத்துறை, ‘விமர்சகர்கள்’ என்ற புதுச் சிறுபான்மைச் சாதியாரினுலே பிசுக்கப்படுவதைக் கண்டு, இந்தப் பங்கம் மசவாதத்திற்குத் தாழும் சாட்சியாய் அமர்ந்த பழி தம்மைச் சூழக்கூடாது என்ற வெறியிலே பிணேட்டே

வின் பக்கத்தில் நின்று வானுரைத்ததையும் இலக்ஷ்யமாகப் பாராட்டும் வெறியர்களும் இருக்கின்றார்கள். இரண்டு பிழைகளிலிருந்து ஒருசரி எப்படி ஜனித்தது என்பது என்னறத்தின் தளத்திலே விடியவில்லை.

கவிஞர்கள், அதன்மேல் வரிசையில் கவிச்சக்கரவர்த்திகள்; முதல் வரிசையில் சான்றேருங்களான புலவர்கள். இம் முத்திறத்தார் மீதும் பிளேட்டோ பாயவில் யென்று சி. க. ஜயா அபயம் அளிக்கின்றார். ஜயாவின் புதுமையை அநுபவிக்கும் சூவஞன் என்ற தளத்திலே அவர் ‘அருஞும்’ அபயம் இனிக்கின்றது. இந்த அபயத்திற்கு அப்பாலும் என் தாகம் நீஞ்கின்றது. விஞ்ஞான முனிகளின் சாதனைகளிலும் பார்க்கக் கவிஞர்களுடைய சிருஷ்டி ஆற்றல், சிறப்பியல்புகள் மிக்கது என ஆணித்தரமாகச் சத்தியஞ் செய்து தந்தார் தத்துவஞானி ராதாகிருஷ்ணன். ஜயாவிலே நான் பூண்டுள்ள பக்தி காரணமாக ஞானிகளையும், முனிகளையும் நாடு கடத்த ஒருப்படுவதா? இது தாகம். தாகத்தின் நாக்குகளிலே குதியாட்டமிடுகின்றது ஒரு கேள்வி. ‘தரமான கவிதை எப்படிப் பிறக்கின்றது?’ எனிய கேள்வி. கவிதை, சொற்கள் என்ற கருவி தொற்றி ஆக்கப்படுகின்றது. இரசிப்பவர்களுக்கும், பற்றி இலக்கியதாஸர்களுக்கும் (சிறுபான்மைச் சாதியாரும் ஆடக்கம்) கொண்டாட்டம். இலக்கிய பிஸ்ஸைக்கும் நட்டமில்லை. ஆக்கம் என்பது சாமர்த்தியத்தையும் இலைத்தது. சரஸ் ஊற்றே. அது சுரப்பு. அநுபவம்-உணர்ச்சி-எழுச்சி-பக்தி-வெறி ஆகிய தாக்கங்களிலே கிடைக்கும் மனச் சலநத்திலிருந்து கவிதை சுரக்கும். ஆக்க எத்தன முயற்சிகள் எதுவுமின்றி, முற்றிப் பழுத்த வயிற்றிலே தங்க முடியாத அவதியுடன் ‘குவா’ என்று ‘குனாறி’க்

வின் பக்கத்தில் நின்று வானுரைத்ததையும் இலக்கியமாகப் பாராட்டும் வெறியர்களும் இருக்கின்றார்கள். இரண்டு பிழைகளிலிருந்து ஒருசரி எப்படி ஜனித்தது என்பது என்ன நெரத்தின் தளத்திலே விடியவில்லை.

கவிஞர்கள், அதன்மேல் வரிசையில் கவிச்சக்கரவர்த்திகள்; முதல் வரிசையில் சான்றேஷ்களான புலவர்கள். இம் முத்திறத்தார் மீதும் பிளேட்டோ பாயவில் யென்று கி. க. ஜயா அபயம் அளிக்கின்றார். ஜயாவின் புதுமையை அருபவிக்கும் சுவைஞன் என்ற தளத்திலே அவர் ‘அருஞும்’ அபயம் இனிக்கின்றது. இந்த அபயத்திற்கு அப்பாலும் என் தாகம் நீஞுகின்றது. விஞ்ஞான முனிகளின் சாதனைகளிலும் பார்க்கக் கவிஞர்களுடைய சிருஷ்டி ஆற்றல், சிறப்பியல்புகள் மிக்கது என ஆணித்தரமாகச் சத்தியஞ் செய்து தந்தார் தத்துவஞானி ராதாகிருஷ்ணன். ஜயாவிலே நான் பூண்டுள்ள பக்தி காரணமாக ஞானிகளையும், முனிகளையும் நாடு கடத்த ஒருப்படுவதா? இது தாகம். தாகத்தின் நாக்குகளிலே குதியாட்டமிடுகின்றது ஒரு கேள்வி. ‘தரமான கவிதை எப்படிப் பிறக்கின்றது?’ எனிய கேள்வி. கவிதை, சொற்கள் என்ற கருவி தொற்றி ஆக்கப்படுகின்றது. இரசிப்பவர்களுக்கும், பற்றி இலக்கியதாஸர்களுக்கும் (சிறுபான்மைச் சாதியாரும் அடக்கம்) கொண்டாட்டம். இலக்கிய பிள்ளைக்கும் நட்டமில்லை. ஆக்கம் என்பது சாமரத்தியத்தையும் இணைத்தது. சரஸ் ஊற்றே. அது சுரப்பு. அநுபவம்-உணர்ச்சி-எழுச்சி-பக்தி-வெறி ஆகிய தாக்கங்களிலே கிடைக்கும் மனச் சலநெத்திலிருந்து கவிதை சுரக்கும். ஆக்க எத்தன முயற்சிகள் எதுவுமின்றி, முற்றிப் பழுத்த வயிற்றிலே தங்க முடியாத அவதியுடன் ‘குவா’ என்று ‘குனாறி’க்

கொண்டு குழந்தைப் போன்று, கவிதைச் சரப்புப் பிரசவமாகும். ஆசைத் தாகம். கலவித் தருமம். ஞான விளைச்சல். இருப்பினும் சதாகாலமும் சும்மா இருப்பதுபோன்ற சுகம். இத் திறம் அரிதே. செயலிற் செயலின்மை, செயலின்மையிற் செயல் என்பவற்றிற்கு அப்பாற்பட்ட சுகநிலை. அவனைப் பிளேட்டோவும் சி. க. வும் வெறியன் என்று நிந்தித்தாலும் அவன் மஹானே. தற்காலக் கவிதைப் பரப்பிலே பாரதியை வெறியன் என்றும் கவிஞர் என்றும் பாராட்டுகின்றேன். நிந்தனை ஸ்துதி.

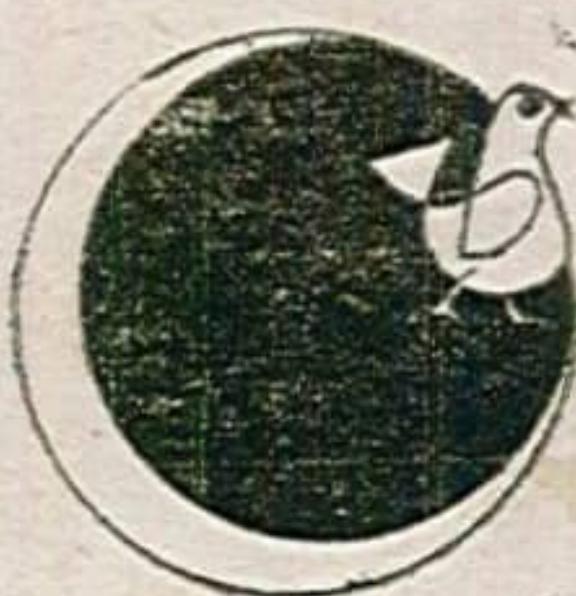
வெறியின் இன்னெரு ஸ்திதி பக்தி. பக்தியாலே கடவுள் உன்மத்தனானான்; பித்தனானான். பக்தியாலே கண்ணன் வெண்ணெய் திருமும் சிறுவனானான். வெறியின் உக்கிரத்திலே கண்ணனுக்குப் பாவாடை தாவணியுடன் 'மேக்அப்' செய்யும் 'சுதி' பாரதியை ஆண்டது. கவிதை, தெய்வம், வெறி, சரஸ் எல்லாமே கலந்த ஒரு சுகநிலை! இந்தச் சுகநிலை தேடும் சரஸ் வெறியன் பாரதியைப் போன்று மஹாகவியாகத் திமிர்க்கலாம். வெறியற்ற சொல்லடுக்கும் கொத்தனார்கள் 'குழந்தைக் கவிஞர்கள்' என்ற பெயர்ப் பலகை வைத்து வியாபா(அல்லது விபசா) ரம் நடத்தலாம்.

கவிஞர் நாகூர் ஏ. பாவாவின் 'நமது செல்வம்' என்னும் இச் சிறுவர் கவிதைக் கோவையிலே செலவு செய்த பொழுது நான் எவ்வளவு 'வெறிஞர்' னக மாறிவிட்டேன்? பிளேட்டோ முதல் சி. க. வரை இந்த வெறியை நிந்தித்தாலும், இந்த வெறியே சரஸ். இந்த சரஸே என் இலக்கிய மதம். பாவா என்றன்பர்; இனியர்; குழந்தைகளையும் கவரும் இயல்பினர். அவர் கிராம சேவையாளர். அவர் ஊழியம் சங்கையானது; நட்டமற்றது. எனவே, அவர் ழண்டுள்ள இலக்கிய ஈடுபாட்டிலே வியாபார நோக்கங் கிடையாது என்பதை நான் சுத்தியமாக அறிவேன்.

எனவே, இந்தக் கவிதைக் கோவை மூலம், பிளேட்டோ-
ராதாசிருஷ்ணன்-சி. க.-எஸ் பொ. ஆகியோர்களுடைய
பாரிவைகளின் மூலம் நாகூர் பாவாவைத் தரிசிக்க
வேண்டா. இந்தக் கவிஞரைத் தரிசிக்கும் ஜனநாயக
உரிமை உங்கள் வசத்து. இது ஜனநாயக ஏற்பாடு. பார்க்
கப் போன்ற ஜனநாயகம் - கவிதை - கடவுள் - குழந்தை
எல்லாமே அப்பட்டமான வெறிக் கூத்துகளே!

4. 6. 1976.

எஸ். பொ.

என்னுறை

மறை அளித்து மாநிலத்தோர் கறை அழித்து
பிறை அளித்து பெருமானென் நபி அளித்து
குறை அழித்து குலம் வாழும் முறை அளித்த
இறை வனுக்கே புகழுளைத்தும் வாழியவே!

இது என் முதலாவது நூல். என்னை
மிகவும் கவர்ந்துள்ள சிறுவர் இலக்கிய
மாக இது மலருதல் மஜிழ்சியோ. ஆக்க
இலக்கியம் என்னைக் கவர்ந்தது; கவி
தைத் துறை என்னைத் தன் வயப்படுத்தி
யது. குழந்தைக்கவி இயற்றுதல் குழந்
தைத் தனமானதல்ல. அதற்கெனத் தனி
ஆற்றல் தேவை என்பதை அறிந்தோர்
அறிவர். குழந்தைக்கவி இயற்றுபவர்,
குழந்தைகளின் மணவியல்பு, போக்கு
முதலியவற்றைக் கூர்ந்து அவதானிக்க
வேண்டும். உள் நூலறிவு வேண்டும்.
குழந்தைகளுடைய வாயில் நுழையக்
கூடியதும், பிரியப்படக் கூடியதுமான
சொற்களைத் தெரிந்து கையாளுதல்
வேண்டும். பறவைகளையும், விலங்குகளை
யும் சிறுருடைய நண்பர்களாகச் சித்தி
ரித்து, கதைப் பாணியில் கூறவேண்டும்.
மெல்லிய இடர்ப்படாத ஒசையுடன் இயற்
ரும் ஆற்றல் வேண்டும். இனிமைக்குப்
பங்கம் விளைவிக்கக்கூடியஇலக்கண-யாப்பு
அமைதிகளை வலியுறுத்தத் தேவை

இல்லை. இவ்வாறு நிலவும் கருத்துக்களைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்ட பின்னாலே இப்பாடல்களைப் புனைந்துள்ளேன். இயல்பாகவே குழந்தைகள் மீது எனக்குப் பற்று. அதே போன்று குழந்தைகளுக்கும் ஏனோ என்னில் பற்று. இந்தப் பற்றின் விளைவே இந்தப் பாலர் பாமாலையாகும்.

கவிதை உணர்வுகள் என் தெஞ்சை உறுத்தத் தொடங்கிய அந்த ஆரம்ப காலத்திலேயே என் சக சிராம சேவையாளராகப் பணி புரியும் கவிஞர் திமிலை மகாலிங்கம் அவர்கள் காட்டிய ஆதரவின் மூலமே காலஞ் சென்ற எம். எஸ். பாலு, சிவமண்ணர் ச. அருள்நாயகம், கவிஞர் இராஜ பாரதி ஆசியோருடைய அறிமுகங் கிடைத்தது. கவிஞர் பாலு எனக்கு ஆசானுகவும், நன்பனுகவும் பலவாற்று னும் உதவிகள் புரிந்து இன்றைய என் வளர்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்தவர் என்பதையும் நன்றிப் பெருக்குடன் அறிக்கையிடுகின்றேன்..

தமிழ் நாட்டுக் குழந்தைக் கவிஞர் அழ. வள்ளியப்பா அவர்கள் தலைமையில் நான் கவி பாடிப் பாராட்டுப் பெற்றது என் வாழ்வில் மறக்க முடிஷாத ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். அவர் என் பாடல்கள் சிலவற்றைப் படித்து, மகிழ்ச்சியும் ஆசியும் வழங்கியது என்னை மேலும் இத்துறையில் ஈடுபட உற்சாகமுடியது.

‘சுகவாழ்வு’ என்ற பாடல், காத்தான்குடி பட்டின ஆட்சி மன்ற சுகாதார வார விழாப் போட்டியில் முதற் பரிசும், ‘ஈழநாடு’ என்ற பாடல், திருக்கோணமலையில் நடந்த அகில இலங்கைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசும் பெற்றன. பிற பாடல்கள் ஈழத்தின் முன்னணிப் பத்திரிகைகள் பலவற்றிலும் வெளிவந்ததாகும். இவற்றினைப் பிரசரித்துதவிய பத்திரிகாசிரியர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

என் கவிதைகளை நயந்து பாராட்டி, பல இலக்கிய அரங்குகளிலே எனக்குக் களம் அமைத்துத் தந்தவர் மட்டக் களப்பு தேசிய அரசுப் பேரவை முதலாவது உறுப்பினர் செ. இராஜநுரை அவர்கள். அவரோடு உற்சாகந் தந்த ஆசிரிய தண்பர்கள் எஸ். எச். எம். இஸ்மாயில், க. ஹயாத் கான், எஸ். ஆருமுகம் (நவம்), மட்டக்களப்பு தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர் ரி. பாக்ஷியநாயகம், கே. வி. இராசரத்தினம் (நடமாடி), ஹாபிஸ் எம். கே. செய்யிது அஹமது ஆகியோரும் குறிப்புக் குரியோரே. இச்சிறுர் பாக்களை எத்தனையோ பணிகளுக்கிடையிலும் பார்வையிட்டு ஆசிரியரை வழங்கியும், என் கவிதைகளைக் காட்டுந்தோறெல்லாம் பாடி மகிழ்ந்து, பல ஆலோசனைகளையும், திருத்தங்களையும் அவ்வப்போது நல்கியும் வரும் பேராசான புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிளை உண்மையிற் பெரியவரே. என் குழந்தைப் பாக்கள் நூலுருப்பெற வற்புறுத்தியவர் நண்பர் ‘எண் வரலாறு’ ஆசிரியர் எம். எம். மஃரூப் கரீம் அவர்கள். நூலாக்க முயற்சிகளில் முழு ஆசிரியரும் அருளியவர் பிரபல எழுத்தாளர் எஸ். பொ. அவர்கள். அவருடைய சிந்தனைச் செழுமைமை அவர் வழங்கியுள்ள முன்னீட்டிலே காணலாம். அரசு வெளியீடு ஆசிரியர் இளம்பிறை எம். எ. ரஹ்மான் அவர்கள் கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாக நூற் பதிப்பிப்பதிலிருந்து ஒதுங்கியிருந்தும், என்நீண்ட கால நட்பிற்கு மசிந்து ‘அரசு வெளியீடு’ நூலாக இதனை வெளியிட இசைந்தார். இத்தனை பேருக்கும் இச்சந்தரப்பத்தில் நன்றி கூறுதல் என் கடனாகும். இத்தனைக்கும் மேலாக ஒருவருடைய ஒத்துழைப்பும், துணிவான் ஊக்கமும் இல்லாதிருப்பின் இந் நூல் அச்சேறி வெளிவருதல் அசாத்தியமே. அவர் என் மனைவி அவிமாப்பிளையாவார். அவருக்கு எப்படி நான் நன்றி கூறுவது? அவருக்கு உள்ளம்பூரித்து உவகை மாலைகூட்டுச் சென்.

எழுத்தில் நூல் வெளியிடுவதிலுள்ள சிரமங்களை எழுத்தான் நண்பரிகள் அறிவார்கள். தன்றிக்கடன் மட்டும் அல்ல, மூலதனைக் கடனும் பெறல் வேண்டும். பல கண்டங்களின் பின்னர், விற்பனையினுலேதான் ஓர் எழுத்தான் தை நிமிர மூடியும். நம்நாட்டில் புத்தகம் பிரசுரித்து விற்பனையாகாமல் மனம் நொடிந்துபோன பல எழுத்தாளர்களை நான் அறிவேன். அந்தப் பயத்தைப்போக்கி, நூல் வெளியீட்டைத் தாமே நடத்தித் தருவதாக உற்சாகமும், முன்தைரியமும் தந்தவர் இலக்கிய வள்ளல் காத்தான்குடிபட்டினை ஆட்சிமன்றத்தைவர்ஏ. அகமது வெப்பை ஜே. பி. அவர்கள். பொது நலத் தொண்டரான அவர், இலக்கிய ஆர்வமும், சுவைப்பும் மிக்கவர். காணுந்தோறெல்லாம் என் பாடல் தொகுதி வெளிவர வேண்டுமென ஊக்கமும், ஆக்கமும் தந்த ஏன்னாருக்கும் என் நன்றியைக் கூறிக்கொள்ளுகின்றேன்.

நாகூர் ஏ. பாவா.

காத்தான்குடி - 1.

16. 6. 1976.

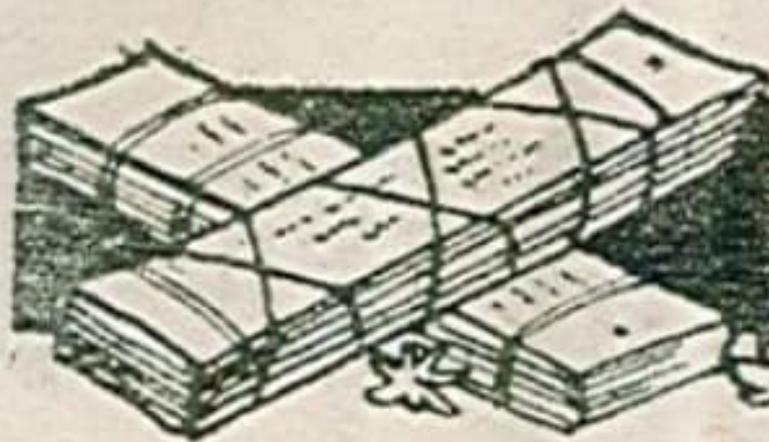
தாய்

அம்மா அம்மா வாங்க
அன்பு முத்தம் தாங்க
துமிபு மிட்டாய் வாங்க
துட்டு ரெண்டு தாங்க.

சோற்றுப் பானை பொங்கி
சொரிஞ்சு வழியு தங்கே
சுறுக்காய் நீங்க போங்க
சோறு பசிக்குத் தாங்க.

சுங்கான் மீனைக் காய்ச்சி
சுறுக்காய் சோறு தாங்க
கஞ்சி கொஞ்சம் வடிச்சு
குடிக்க முந்தித் தாங்க.

சிட்டுப் போல பறந்து
சொன்ன வேலை செய்வா
கெட்டிக் கார அம்மா
கொஞ்சம் நல்ல அம்மா.

தமிழ்

நல்ல தமிழ் வேண்டும்—எனக்கு
நல்ல தமிழ் வேண்டும்
நாடு செழித்திடவே—நாவினில்
நல்ல தமிழ் வேண்டும்.

பாட்டுச் சிறந்திடவே—எனக்கு
பாலர் தமிழ் வேண்டும்
நாடு நலம் பெறவே—தெய்வ
ஞானத் தமிழ் வேண்டும்.

கிள்ளை மொழி பேசும்—எனக்கு
பிள்ளைத் தமிழ் வேண்டும்
உள்ளம் தெளிந்திடவே—வாழ்வில்
உண்மைத் தமிழ் வேண்டும்.

தென்னை மரத்தி டையே—எனக்கு
தென்றல் தமிழ் வேண்டும்
செந்நெநல் வயல் களிலே—இனிய
செம்மைத் தமிழ் வேண்டும்.

காணிட்டிலத் திடையே—எனக்கு
கன்னித் தமிழ் வேண்டும்
புனு மொழுங் குடனே—வணக்கம்
பேநும் தமிழ் வேண்டும்.

அன்பு வளர்ந்திடவே—எனக்கு
அன்னை தமிழ் வேண்டும்
இன்பம் செழித்திடவே—புதுமை
ஈட்டுந் தமிழ் வேண்டும்.

முன்னேர் குலத் துதித்த—எனக்கு
முத்தமிழ் தேன் வேண்டும்
இன்சுவைப் பாட்டெழுத—எனக்கு
இனிய தமிழ் வேண்டும்.

மேற்கூள்பு

மட்டுக் களப்பின் மகிழ்ச்சால
வந்தேன்யான்
தட்டுப் பாடில்லாத் தமிழ்க்கவியால்—
எட்டிசைக்கும்
எட்டட்டும் எம்மவர்க்கு ஏற்றியச்
செய்யட்டும்
சா(ஸ்)ட்டாங்கம் வேண்டாம் சார்.

கால்நடையும் களப்புருஹும் கணக்கவுண் ⑥
கண்களுக்கு
நூல்வலைகள், கற்பன்பாய் நெய்வதுண் ⑦—
பல்வலிக்கு
மரமுந்தி ரிப்பட்டை மருந்தாம் அதன்
கொட்டை
சிரங்காக்கும் செந்நெல் சீர்.

மட்டுக் களப்பும் மாண்புள்ள
முஸ்லிமும்
ஒட்டிப் பிறந்த இரட்டையர்கள்—
பிட்டுப்போல்
சிந்தை மகிழ்ந்த சிருங்காரத்
தீபாவளி
இந்துமுஸ்லிம் ஒற்றுமையே ஈது.

ஓடுமீ மீன்ஓடி உறுமீன்ஓரு
மீனுய்த்
தேடுமீன் செப்பரிய திரவியமாய்ப்—
பாடுமீன்
பாடுவித்த யாழ்நூலான் பாகவியோன்
வித்தகனின்
நாடும் இதுவேதான் நாடு.

நூலாடு

சமும் எங்கள் நாடு—அது
 இயற்கை வள நாடு
 தோழர் நாங்கள் ஒன்றுய்—சக
 தொழில்கள் செய்து வாழ்வோம்.

இந்து, கிறிஸ்து, இஸ்லாம்—நன்றுய்
 இணைந்து வாழும் நாடு
 சிந்தை மகிழ்ந்து நாங்கள்—உறவுச்
 சிந்து பாடும் நாடு.

மலையும் கடலும் மணலும்—மற்றும்
 மந்தைப் பெருக்கும் உண்டு
 கலைகள் எங்கள் செல்வம் அவற்றைக்
 களித்துச் சுலவத்து மகிழ்வோம்.

கங்கை கொஞ்சுங் களனி—தமிழ்க்
 கண்ணி போன்று ஒளிரும்
 பொங்கி அமுது படைத்து—^oஅறபுப்
 பழுமும் சேர்த்துப் புசிப்போம்.

எட்டுத் திக்கும் அரணைய்—ஆழி
அமைந்த தெங்கள் தீவு
வெட்டும் சூரங்கப் பொருளும்—மலிந்து
விளங்கும் இலங்கைத் தீவு.

ஓபேரிச்சம்பழம்

களிதம்பு

கலை கலையாம் எங்கள் கலை
 களி கம்பாட்டம் என்னும் கலை
 பள்ளிப் பிள்ளை நாமெல் லாம்
 பழகி நடிக்க நல்ல கலை.

எட்டி ரண்டு பேர் கூட்டாய்
 இடையே வளைந்து வலம் வந்து
 கொட்டும் ஒலியால் இசை பரவி
 கொலு வில்வளரும் களி கம்பு.

தன்ன தன்ன தானன்ன
 தலைமேல் தாளாலி சூழ
 சின்னஞ் சிறுவர் நாமெல்லாம்
 சேர்ந்து சுவைக்கும் களிகம்பு.

அண்ணே வியார் தருக் கூற
 அடிப்போர் விருத்த இசை பாட
 கண்ணும் கருத்தும் கவர்ந்தாடும்
 களிகம் பாட்டம் கலை யாட்டம்.

கப்பல் நீரோடை

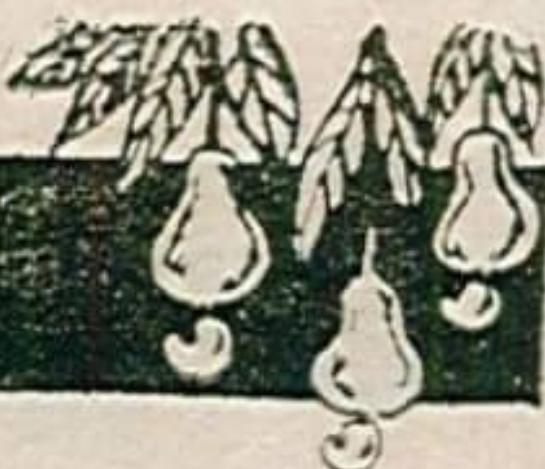
ஒட்டு முந்திரிக் கொட்டை
 ஏற்றைக் கண் போல் நெட்டை
 சுட்டுத் தட்டினால் ரெட்டை
 மட்டுக் களப்புக் கொட்டை.

உள்ளே இருக்கும் பருப்பு
 உண்ணை உண்ணை விருப்பு
 தின்னத் தின்ன ருசிப்பு
 தின்றுல் அதிகம் தவிப்பு.

தண்டு கொய்து அறுத்து
 தண்ணீர் கொசுவி அவித்து
 அம்மா கறியும் சமைப்பாள்
 அட்டா என்ன சுவைப்பு.

வித்து எங்கள் சொத்து
 விற்றுப் பணத்தைப் பெற்று
 நல்ல பொருள்நாம் சேர்ப்போம்
 நன்கு பயிரை வளர்ப்போம்.

மருந்திரி

முந்திரி மரமே வளர்வாயே—தரை
மொய்த் திடச் செழித்து வளர்வாயே
சுந்தரப் பச்சைக் கோடுரமே—ஒரு
சுந்தனக் கிண்ணியோ உன் பழமே.

பல்வலி நோயினப் போக்கிடவே—உன்
பட்டையின் சாற்றினைத் தந்திடுவாய்
விடவலி, தோற்புண் பறந்திடவே—உன்
விதை நெய் ஈந்தெமைக் காப்பாயே.

வருத்தும் வயிற்று உளவிற்கு—எமக்கு
வாய்த்தது உன்பழச் சாறதுவே
மருத்துவச் சிறப்பை ஊரறியும்—உன்
மணி விதைப் பருப்பை கிளியறியும்.

கிராமப் புறத்துக் கற்பகமே—உன்
கீர்த்தியை உணர்ந்தோம் வளர்வாயே
பராபரித் தூட்டி வளர்ந்திடவே—ஒரு
பக்குவம் பெற்றேம் வளர்வாயே.

பட்டவுன் மரமும் பயன்பெறவே—பல
பலகையும் தோணியும் தந்திடுவாய்
ஏட்டில் நின்புகழ் வீசிடவே—தமிழ்
பாட்டில் எழுதிப் பாடுகின்றேன்.

தம்ஞ

தம்பி இங்கே வாகொஞ்சம்
நம்பி எனக்கு தாகொஞ்சம்
தும்பி துள்ளுது பார்தஞ்சம்
வெம்பி வாடாதே நேர்நெஞ்சம்.

அம்மா உன்னை அடித்தாரோ
சும்மா ஏன்தான் அழுகின்றுய்
மாமா மிட்டாய் தாரேண்வா
மாமி அழைத்தார் ஓடிப்போ:

காலை எழுந்து கடன்களைச்செய்
மாலை குளித்துப் படிக்கச்செல்
சாலை முழுக்கத் துள்ளாதே
வாலை ஆட்டும் நாயைப்பார்.

தோட்டத்தை நன்கு பார்த்துக்கொள்
துப்புரவாய் நாளும் இருந்துகொள்
விறுவிறுப்பாய் உந்தன் வேலையப்பார்
சுறுசுறுப்பாய் எறும்பு ஒடுதுபார்.

நல்லவை செய்யென்றும் நன்மையுண்டு
நாட்டின் உயிர்களை கணம்பண்ணு
நீதி நிலைபெற நெஞ்சுயர்த்து
நேர்வழிக் கிழறவணை நீவணங்கு.

Thin 22.

பால்

பால் பால் பசுமீபால்
பாலில் பெரும் பால்
பாலர் புசிப் பார்
ஞாலர் அளிப் பார்

காய்ச்சிப் புசிப்போம்
வாய்க்கும் ருசிக்கும்
சேய்க்கும் சுவைக்கும்
தாய்க்கும் சுலபம்

பாலொரு உணவு
பூரண உணவு
வற்றுத் சத்து
வயோதிபர் சொத்து

வீட்டின் பசியற
நாட்டின் பிணியற
ஏட்டின் சுகையற
ஒட்டுவோம் பசுவை.

எஃபேப் புரே?

பட்ட மரத்திலே எட்டுப்புரை
சுட்டான் துவக்கினால் வேட்டைக்காரன்
சுட்டதில் ஒருப்பு கீழேவிழ
கூட்டத்தில் எத்தனை மீந்திருக்கும்?

வேட்டைக் காரனவன் சுட்டப்புரை
வெட்டென்று கீழே விழுந்ததுமே
கட்டோடு மிஞ்சிய அத்தனையும்
விட்டுப் பறந்தன அக்கிளையை.

நூல்மு

வந்து கடியாதே—நூலம்பேந்
நொந்து வீணை மடியாதே
வந்து கடித்து உதிரம் பெருகிட
நொந்துநீ சாவதோ வீணை புவிமேலே

வந்து

சந்து முடுக்கினில் தான் பிறந்தாயோ
பொந்து இடுக்கினில் புகுந் திருந்தாயோ
இரந்து உயிர்வாழு உறைந் திருந்தாயோ
பரந்து செவிமீது பாட இருந்தாயோ

வந்து

கோடைக் காற்றிலே குடி புகுந்தாயோ
வாடைக் காற்றிலே சரண் புகுந்தாயோ
கணிசசம் தேடி இரைந்து வந்தாயோ
பனிக் குளிர்பாடி விரைந்து வந்தாயோ!

வந்து

மனிதரைக் கடித்து வதைக்க வந்தாயோ
மலேரியா பாண்டு பரப்ப வந்தாயோ
நாட்டு உயிர்களை நாசப் படுத்தாதே
நாசினி ஊற்றிக் கொண்றிடு வோழுன்னை

வந்து

ஞதிகர

வெள்ள நிறக் குதிரை
 வேக முள்ள குதிரை
 துள்ளிப் பாய்ந்து செல்லும்
 தூர மெல்லாம் வெல்லும்.

கள்ளத் தனம் இன்றிக்
 கட்டளைக்குப் பணியும்
 பள்ளம் மேடு பார்த்துப்
 பாங்காய் விரைந்தோடும்.

சண்டையில் நேர் நின்று
 சண்டித் தனங் காட்டி
 விண் ஜதிரப் பாயும்
 வெற்றி கண்ட குதிரை.

கொள்ளும் எள்ளும் உண்ணும்
கோபம் வந்தால் துள்ளும்
வெள்ளை மணலில் புரண்டு
பள்ளி அறையில் உறங்கும்.

பகுத் தறிவு மாந்தர்
வகுத் தறியா உண்மை
தொகுத் தளித்து நிற்கும்
மகத்து வத்தின் குதிரை.

சுகவாழ்வு

சத்துள்ள உண்ணைவ உண்போம்—நாம்
சுகத்துடன் வாழ்ந்து மகிழ்வோம்
நித்தமும் பாலும் பழமும்—நற்
சுத்தமாய் உண்டு சுவைப்போம்.

காலீக் கடன்களில் மூன்று—அதில்
சாலீ கூட்டுதல் ஒன்று
நோயின் கொடுமையில் நின்று—நாம்
நீங்கி இருப்பதே நன்றாம்.

சமைத்த உணவினை மூடி—நம்
சத்துரு ஈக்களை விரட்டி
அசுத்த நீர்குப்பை அகற்றி—தீய
அனைப்பிலஸ் நுளம்பை அளிப்போம்.

மலசலம் நாளும் கழிய—உணவில்
 மரக்கறி சேர்த்துப் புசிப்போம்
 சலம்பல வேளை பருகி—தேக
 சருமத்தால் வியர்வை கழிப்போம்.

படுக்கையில் வெற்றிலை மென்றுல்—நம்
 பற்களும் கறுத்து நாறும்
 தடுத்திடாப் புற்றும் கசமும்—எம்
 தேகத்தை உருக்கி வருத்தும்.

நாளொரு வண்ணம் வேலை—அது
 நமக்கொரு தேகப் பயிற்சி
 பொழுதொரு வண்ணம் செய்து—அதன்
 புகழ் பலன் நாறும் பெறுவோம்.

பாண்டுக் கிருமிகள் விரைவாய்—நம்
 பாதத்தின் வழியே செல்லும்
 பாதணி களையே நாமே—அணிந்து
 பாதக நோயினை அழிப்போம்.

கட்டிய வீடு உடைந்தால்—அது
 கண் திஷ்டி என்று மொழிவார்
 கட்டை நம் உடலும் அதுவே—அதனால்
 காத்துடல் நெடிது வாழ்வோம்.

நாய்க்குட்டி

நல்ல நல்ல நாய்க்குட்டி
நான் வளர்க்கும் நாய்க்குட்டி
பல்லைக் காட்டும் நாய்க்குட்டி
பந்து ரூட்டும் நாய்க்குட்டி.

மாலைப் பொழுது மறைந்ததுமே
சாலை முழுதும் சுற்றிவரும்
காலை விடிந்து நானெழுந்தால்
வாலை ஆட்டி வலம் வருகும்.

வீட்டைக் காத்து எச்மானின்
நட்பை மறவா நாய்க்குட்டி
நாட்டைக் காத்துப் பணிசெய்ய
வேட்டை ஆடும் நாய்க்குட்டி.

பண்ணி விட்டு வீட்டுக்கு
படலை திறக்கும் வேளையில்
துள்ளிக் குதித்து என்னியே
சுற்றி அணையும் நாய்க்குட்டி.

ஏற்மு

கடிய்ஞரே கடியாதே
கடித்து வருத்தி மடியாதே
கொடிதாய் உனக்கு எதுசெய்தேன்
கோபம் என்ன சொல்லிப்போ?

உளி, வாள், ஈட்டி உன்னிடத்தில்
உண்டோ! ஜூயோ என்ன விஷம்?
பழிகொண்ண இடன்னைக் கடித்தாயே
பாவி உனக்கு எது செய்தேன்?

வாசல் நடையில் நீயலெந்தால்
வருவார் போவார் மிதியாரோ
ஊசி கொண்டு தாக்குகிறூய்
உனக்கிது அழுகா சொல்லிப்போ!

காகம்

காக்கை கறுப்புப் பறவை—நல்ல
சோக்காய்க் களவு எடுக்கும்
வீட்டின் அழுக்கை உண்டு
நாட்டின் பிணியைப் போக்கும்.

மோப்பம் பிடித்து அலைந்து—இவந்த
வேப்பங் கனியைத் தின் ஞாம்
தனித்து உணவைக் கண்டு—தன்
இனத்தை அழைத்தே உண்ஞாம்.

தனிவாய்க் குரலை ஓலித்து—புதிய
வெளியூர்ச் செய்தி உரைக்கும்
கத்திக் கத்திப் பறந்து—காலைத்
தத்தித் தத்தி நடக்கும்.

குயிலின் முட்டை காத்து—தன்
கூட்டிற் காலம் போக்கும்
உத்தம் எண்ணம் உடையத்து—எத்தும்
புத்தியும் அதற்கு உண்டதிகம்.

வண்டித்தறுன்

வண்டிக் கார மாமா—கொஞ்சம்
வந்து போக லாமா
நொண்டி மாடு மாமா—அதை
நொந்து கொள்ள லாமா.

கோடி மாடு மாமா—கொண்ட
கொள்கை மாறு சுமிமா
சோடி மாடு மாமா—வண்டி
சுண்டி இழுக்கும் ஆமா.

வரயோ பேசா மந்தை—அதை
வாட்டும் மனிதர் தந்தை
பேயா உங்கள் சிந்தை—இதைப்
பாரு(ம்) உலகின் விந்தை.

பூஜாக்ஞாடி

மியா மீயா பூஜைக் குட்டி
 மீஜைத் தின்னும் பூஜைக்குட்டி
 மாமா வீட்டுச் செல்லக் குட்டி
 மாமிய மகளின் சீனிக்குட்டி.

பாலைக் காய்ச்சி திறந்து வைத்தால்
 வாலைச் சுருட்டி மொச்சை தட்டும்
 சேலைத் தலைப்பைப் பிடித் திழுத்துச்
 செல்ல மாகப் பிராண்டி விடும்.

மாலை படுமூண் எழுந் திருந்து
 சாலை எங்கும் துள்ளி வரும்
 எவியைக் கண்ட கணப் பொழுதில்
 புலியாய் மாறிப் பிடித்து விடும்.

மரத்தில் பல்லி சுத்த மிட்டால்
துரத்தி மெல்லப் பாய்ந் தோடி
கரத்தா லமுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு
அரத்துப் பல்லால் கடித் துணீ ஞூம்.

ஓருநாள் மாமி நித் திரையில்
ங்கிமை நிகத்தால் தலை மயிரைச்
சீறிச் சீறிப் பிடித் திழுத்தார்
சிறிய தடியால் அடி பட்டார்.

தென்னை

தென்னை மரமே வளர்வாயே—உன்
தங்கும் நிழலை அளிப்பாயே
தேங்காய் இளநீர் தருவாயே—எம்
தாகம் தீர்த்து வைப்பாயே.

ஒங்கி உயர்ந்து நீ வளர்வதற்கு—நாம்
பாங்காய்ப் பயளை இடுவோமே
கொட்டும் மழைவெயில் தணிப்பதற்கு—வேயும்
கிடுகுக்கு ஓலைநீ தந்திடுவாய்.

காட்டையும் நாடாக்க முனைவதற்கு—நீ
வீட்டுக்குக் கைமரம் உதவிடுவாய்
நாட்டுக்கு நற்பணி செய்கின்ற—உன்னை
ஏட்டினில் எழுதிப் போற்றிடுவோம்.

பாப்பாப் பாட்டுப் பாரதியும்—உன்னைப்
போற்றிப் பாடி மகிழ்ந்தாரே
அண்ணை தமிழூம் மொழிபோன்று—எம்
தென்னை உன்னைக் காப்போமே.

மகா

சூரியனுஞ் சீறி எழுகின்றுன்—அவன்
 சூட்டினை உலகுக்கு உதவுகின்றுன்
 ஏரி, கடல் நீரைச் சூடாக்கி—வானம்
 முட்டிடும் மேகங்கள் ஆக்குகின்றுன்.

பெரும்புய லும்பாய்ந்து வருகின்றுன்—அவன்
 கருமேக மெல்லாம் துரத்துகின்றுன்
 மலைமேலே மேகங்கள் சென்றதுமே—சூடு
 கலைந்த நீராவி குளிர்ந்திடுதே.

குளிர்ந்த நீராவி நீராக—மீண்டும்
 துளிதுளி யாகமண் அடைகின்றதே
 மழையென நாமழும் கொண்டிலங்கி—நம்
 வாழ்வினை அழகாய் வளர்த்திடுதே.

அம்புலோமா

அம்புலி மாமாவே—நீ ஏன்
 அடிக்கடி தேய்கின்றூய்?
 தேம்பி அழுகின்றூயோ—உன்னைத்
 தேற்றிட நான் வரவா?

சின்னக் குழந்தை நான்—எனக்குன்
 சேதியைக் கூறிடாயோ?
 என்ன நடந்திட்டாலும்—உனது
 எழில் தினம் தந்திடாயோ?

வட்ட முகம் எனக்கு—அதுபோல்
 வடிவாய் இருந்திடாயோ?
 தொட்டு மகிழ்ந்திடவே—உனது
 ஒதோழியைத் தந்திடாயோ?

பட்டப் பகல் போன்ற—உனது
 பளிங்கு ஓளி எங்கே?
 துட்டக் கருமேகம்—உனது
 தூய்மை அறிந்திடாரோ?

© தோழி—நட்சத்திரங்

நாடு செழித்திட

காடுகள் திருத்திக் களனிகள்
 செய்து—மண்
 மேடுகள் கிண்டி மாணிக்கங்கள்
 அள்ளி
 வீடுகள் தோறும் விளக்கிகாளி
 ஏற்றி—நம்
 நாடு செழித்திட நாம் கொள்ளும்
 பணியாமே.

மாடுகள் கன்றுகள் மாண்புறு
 செல்வம்—வெள்
 ளாடுகள் கோழிகள் அணைத்தும்
 அருட்செல்வம்
 தேடுதல் செய்து நற் திரவியம்
 திரட்டி—நாம்
 பாடுபட்டுழைத்திட பண்பான
 பணி இஃதே.

பண்ணைத்தொழில் செய்து பால்தயிர்
பெருக்கி—வெண்

னெண்யும்மோரும் எழில் கொண்டு
போரிட்டு

வெண்கலம் கொண்டுலகை வேழம்
ஞூழுக்கிச்—செம்
மண்கலப் பாஜையிற் பாற்சோறு
படைப்போமே.

வாவி கிழித்திட வள்ளங்க
ஸோட்டி—மெய்

ஆவி சிலிர்த்திட ஆழுக்கடல்
தேடித்

தூவி வலைகளைத் தூரத்திற் கொவ்
வெவாண்டுய்த்

தாவிப்பிடித்து மீன் தலைத்தொழில்
செய்வோமே.

பாற்பண்ணையாற் பெரும் பொருட்செல்வ
மீட்டி—நெற்

போர்ப் பண்ணையாற் பெறும்புகட்செல்வம்
ஏட்டில்

ஏற்றிட ஏர்கொண்டு உழும்திலம்
நாட்டில்—எமக்

கேற்படும் இடர்போக்க ஏதுவாம்
உணரி இஃதே.

கேஜைகள் தோறும் தானியம் ...
 செய்து—செந்
 தேஜையும் திஜையையும் தெவிட்டாத
 கனிகளும்
 சீனியும் சர்க்கரைப் பாகும் சமைத்
 துண்டு—பொன்
 மேனி நிறங் கண்டு மேதினி ...
 வாழுவோம்.

தென்னைபனை நிரை தே(னி)னுக்கும்
 மரம் நட்டு—நவப்
 பொன்மணி நென்மணி பெருக்கிப்
 புகழிடி
 அந்நியர் மருந்தான அரிய கசுக்
 கொட்டை—அதைப்
 பின்னிப் பிஜைத்துப் பொற்பயிற்
 செய்வோம்.

கண்டியர் நாட்டினிற் காளைகள்
 கண்ணீராம்—தேனீரைப்
 பெண்டிர்கள் பிள்ளைகள் பருகில்
 சுவைத்திட்டு
 அண்டை அயலவர் அனைவர்க்கும்
 நதல்—எம்
 பண்ணைய பண்பாட்டைப் பாரீரோ
 பாட்டிலே.

மேரட்டார் இரதங்கள் மேட்டிலும்
 காட்டிலும்—நம்
 நாட்டார் செலுத்திட நன்மைதரும்
 இறப்பர்
 தோட்டத்துத் துரை மார்கள்
 தொல்பொருட்கள்—பல
 போட்டபோட்டு செய்து பொருள்பெறப்
 பார்ப்போமே.

ஏடுகள் போற்றிடும் இயற்தொழில்கள்
 செய்து—நம்
 ஈடு இணையற்ற உயர் பொருட்கள்
 கட்டிப்
 பாடுபட்டுப் பொருள் பலநாடும்
 ஏற்றி—நம்
 நாடு செழித்திட நற்பணிநாம்
 செய்வோம்.

எழுவான்

எழுவான் என்பது வழக்கு
எழுவது சூரியன் கிழக்கு
கீழ்வான் வெளித்திடும் அழகு
கிழக்கு விடிந்திடும் சிறப்பு.

சேவலும் குயிலும் கூவும்
ஏவல் குருவிகள் கரையும்
ஆவிப் பணித்திரை கிழியும்
ஆழிக் கடலும் இரையும்.

அடிவான் வெளித்து விடியும்
அலைக்கத்திரி செறிந்து பரவும்
ஆதவன் மேதினி எழுவான்
மாதவப் பேரொளி தருவான்.

கூடியினாடு

சின்னச் சின்ன வீடு
சிறிய களிமண் வீடு
சிறுவர் நாங்கள் கூடிச்
சேர்ந்து கட்டி மகிழ்வோம்.

கள்ளம் கட்டம் இன்றிக்
கண்கள் கட்டி ஓடிச்
செல்ல மாகக் கூடிச்
சிறியோர் நாமும் செல்வோம்.

ஊஞ்சல் ஏறி ஒன்றுய்
நோஞ்சல் இன்றி ஆடி
நெஞ்சில் கவலை போக்கி
அஞ்சா நெஞ்சம் கொள்வோம்.

அம்மா அப்பா காண
எம்மைப் பார்த்துப் பேண
பொம்மைப் பாட்டுப் பாடி
போவோம் நாமும் கூடி.

கோழி

கோழி முட்டை இட்டது
கொக் கரித்து நின்றது
சேவல் அங்கு வந்தது
சேதி கேட்டுச் சிரித்தது.

முட்டை இட்ட பேடு
முன்னே சுற்று விலக
செட்டை அடித்துச் சேவல்
இட்ட வந்து நின்றது.

உருண்டு நீண்ட முட்டை
உண்டு சுவைக்க நாங்கள்
பெருத்த பண்ணை வைத்துப்
பெருமை யோடு வாழ்வோம்.

பூக்கள்

சின்னஞ்சு சிறிய பூக்கள்
 சிவந்த நல்ல பூக்கள்
 அம்மா தந்த பூக்கள்
 அழுகு மிக்க பூக்கள்.

சோலை சென்று அம்மா
 செடியில் கொய்த பூக்கள்
 மடியில் வைத்து மகிழு
 மலர்ந்து மணக்கும் பூக்கள்.

வட்ட வட்டப் பூக்கள்
 வண்ணம் நிறைந்த பூக்கள்
 தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றி
 தோட்டஞ் செய்து மகிழ்வோம்.

காலை எழுந்து நாங்கள்
 சோலை சென்று நானும்
 வாளி கொண்டு தண்ணீர்
 வார்த்துப் பூக்கள் வளர்ப்போம்.

இருல்

இருல் இருல் இருல்
 இருல் தின்று பாரி
 இருல் நீந்தி ஒடும்
 இருல் நீரில் வாழும்.

இருலுக்குக் கால்கள் உண்டு
 இருலுக்கு மீசைகள் ரெண்டு
 இருலை மீனினம் உண்ணும்
 இருல்கள் வாவியில் வாழும்.....(இருல்)

மட்டுக் களப்பின ரூலை
 மக்களும் விரும்பி உண்பர்
 சுட்டிட கருவாடு வாசம்
 பிட்டுக்கு ருசியும் கூடும்....(இருல்)

வெள்ளிருல் கருவண்டு போல
 கொள்ளொள் மட்டுருல் வாழு
 நாட்டினில் இருல்புகழ் ஒங்க
 ஏட்டினில் போற்றிடு இருலை....(இருல்)

கற்பன் பாய்

கற்பன் என்னிருந்து
பற்பல நிறங்களில் பாயுண்டு
பாவையர் கரங்களில் கலையுண்டு
பூவையர் கண்களில் பொன்னுண்டு.

புற்களைத் தரம்தரம் பிரித்தெடுத்து
பற்பல வர்ணங்கள் போட்டெடுத்து
பருத்தி மஜையிலே பன்அரைத்து
பெருத்த பாய்களைப் பின்னிடுவர்.

விதம் விதமாய்ப் பாய்கள் விலைகுறிப்பர்
இதம் இதமாய்ப் பாய்கள் இழைஇழைப்பர்
நிதம் நிதமாய் நாளும் நங்கையர்கள்
பதம் பதமாய்ப் பாடுப் பாய்இழைப்பர்.

கிளைவு

கிணற் றடியின் முற்றத்தில்
கழுகு வாழை நின்றன
மரங் கொத்தி வந்தது
மரங் கழுகைக் கொத்திற்று.

நாள்கள் தோறும் நடந்தது
நல்ல கதையும் தொடர்ந்தது
தென்றல் காற்றும் வந்தது
தேன் கதலி ஆடிற்று.

கழுகு மரத் துளைவழியே
கசிந்த நீரைக் கண்ணீரன்று
திமு திமுவென் றங்குவந்தார்
தலை மகனுர் மரங்கொத்தி.

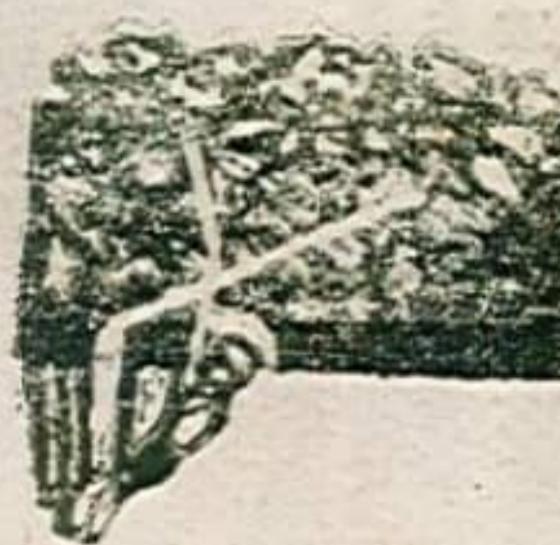
கண்டு கேட்டார் சேதியைக்
 கழுகு சொல்லத் தொடங்கினான்
 நீண்ட கள்ளி வாழுமோ
 நம்மைக் கேவி செய்கிறுள்.

என்ற சேதி கேட்டதும்
 எடுத்தார் ஓட்டம் வாழுக்கு
 ஒன்றுயிர் பலம் கூட்டியே
 ஒரே முறையில் கொத்தினர்.

மரங் கொத்தியார் சொண்டுமே
 மரம் வாழுயில் பதிந்ததே
 படப டென்று மறுநொடி
 பறந்த தவரின் சீவனே.

தென்றல் தவழ்ந்து வந்தது
 துளையால் கழுகு சரிந்தது
 தேஙைம் கதலி சிரித்தது
 தலை நிமிர்ந்து நின்றது.

நாவற்களீ

நல்ல நல்ல நாவற்பழம்
நாம் விரும்பும் நாவற்பழம்
சொல்லச் சொல்ல வாய்ணரும்
சொகுசு மிக்க நாவற்பழம்.

பள்ளி செல்லும் பிள்ளையலாம்
பணிந்த நாவல் மரமேறி
கிள்ளிக் கிள்ளிக் கொப்பிழுத்து
கிளைகுலை யாய்ப் பழம்பறிப்பார்.

கள்ளம் உள்ள கட்டெறும்பு
கையில் மெள்ளக் கிள்ளிவிடும்
துள்ளிக் கீழே விழுந்தெழுந்து
துடித்து ஒடிப் பள்ளிசெல்வார்.

உவந்த நல்ல நாவற்பழம்
உருசி உள்ள நாவற்பழம்
உமரின் சீரூ சொன்னபழம்
ஒளவைப் பாட்டி தின்றபழம்.

ஏக்கன்றி

மாமரம் தருவது மாம்பழம்
 மாங்குயில் சோலையில் கூவிடும்
 மாந்தர் நடுவது மாங்கன்று
 மாணிக்கம் போன்றது மாங்கனி.

பலாதரு தந்திடும் பலாக்கனி
 பாலர்க் கிதுவன்றே தேன்கனி
 பருப்பும் பலகையும் பழம்பொருள்
 பரிசும் பணங்களும் சேர்த்திடும்.

வாழை வாழை வாழையே
 ஆழமாய் நடுவது வாழுமே
 வாழைக்கு வயதுமோ ஒருகுலை
 வாழையைப் பேணி வாழுவோம்.

மாபலா வாழையோ முக்கனி
 மாணிடர்க் கிதுநனி தீன்கனி
 பொன்கனி பயிரிட்டுப் போற்றுவோம்
 பொன்நாடு நம்நாடென் ரேதுவோம்.

உரலைப் போன்ற கால்கள்
உருவம் பெருத்த யானை
அகண்று விரிந்த காது
ஆகா எண்ண கருமை.

பாங்காய் ஒளிரும் கண்கள்
பாலை உலக்கை துதிக்கை
கூர்மை உள்ள தந்தம்
கொடிய மிருகம் யானை.

காட்டில் வாழும் அதனை
கட்டி வளர்த்து நாழும்
தோட்ட வேலை கொடுத்து
தொட்டு வளர்த்து வருவோம்.

ஊஞ்சல்

ஊஞ்சல் ஏறி ஆடுவோம்
ஒன்றுயிப் பாடி ஆடுவோம்
வாஞ்சை யோடு தேசக்கல்வி
வளரப் பள்ளுப் பாடுவோம்.

எள்ளுக் கடலை யோடு
இனிய தயிரும் உண்டு
துள்ளுமாவும் தேனும் உண்டு
தோழர் ஊஞ்சல் ஆடுவோம். (ஊஞ்சல்)

பண்ணைக் கால ஊஞ்சல்
பறக்கப் பறக்க ஆடி
இன்றைக் கால கல்விஏற்று
இசைந்து இரைந்து ஆடுவோம். . (ஊஞ்சல்)

ஞகை

கறுப்புச் சீலை வைத்து
கம்பி வளைத்துத் தெத்து
வெறுப்பு விருப்பு இன்றி
விரித்துப் பிடிப்போம் குடையை.

வெய்யில் வெப்பம் போக்கும்
வேகும் நம்மைக் காக்கும்
மெய் வருத்தம் நீக்கும்
மேனி உடலைக் காக்கும்.

மாரி மழையில் நின்றும்
மாந்தர் நம்மை நிதமும்
வாரி உதவி வழங்கும்
வள்ளல் குடையே வாழ்க.

பறவைக்கப்பல்

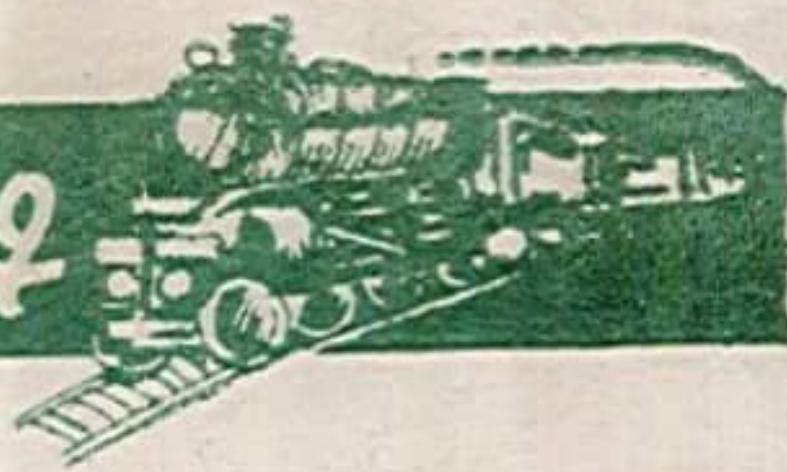
பறவைக் கப்பல் பாரு
பறக்கும் தட்டைப் பாரு
பாரமுள்ள இரும்பு வானில்
பறக்கும் அழகைப் பாரு.

இறக்கை அதற்கு இல்லை
இரண்டு கையும் இல்லை
சிறப்புமிக்க மனித மூளை
செய்யும் வேலை பாரு.

(பறவை)

சிட்டுப் போன்று பறக்கும்
சொல்வ தெல்லாம் செய்யும்
தொட்டுநிலவைச் சுற்றும் அழகைக்
கிட்ட நின்று பாரு. (பறவை)

புகைவண்டி

பார்பார் கோச்சு ஒடுது
பாரம் சுமந்து போகுது
புகையைக் கக்கி ஒடுது
போகும் வேகம் சூ(ட்)டுது.

பச்சைக் கொடியைக் கண்டதும்
பவள விசிலைக் கேட்டதும்
அச்சம் கொண்டு கோச்சியும்
அசைந்து கதறி ஒடுது.

ஈழம் எங்கள் தீவுக்கு
ஏற்ற நகரம் கொழும்புக்கு
ஏற்றிச் செல்லும் பாரத்தை
இறக்க உருண்டே ஒடுது.